

LEONYID VOLODARSZKIJ

Oláh János emlékére

aki földi volt, de már a mennyben él

*Hogy nyomtatásban megjelenhetett
A szívvel írt, habár orosz poéma,
Hogy ötvenhat nekünk ma újra példa,
Az ő hatása volt.*

S utána lett

*Egy évtizeden át a jó barátom.
De fájdalommal és ijedve látom,
Hogy nem maradt velünk, hogy Arra ment...
A csillag Ott s a víz egyet jelent:
Keresztelőt nekik, kik visszatértek
Valódi Otthonukba.*

Élni tért meg

*egébe új, egy érdemes lakó.
Hiába könny, misékbe öntve szó,
Azért az átmenet talán a lényeg.
Barátom él, de mások ott az évek,
Az évszakok, meg minden-minden-minden.
Panaszra semmi ok, hogy téma nincsen.
Megírja majd az égi nimbuszában,
Hogy annyi bánatunk nyomott hiába,
Hogy élte most vehette kezdetét,
S a földi baj letette fegyverét,
A lelki lángolást ki már nem oltja.
De földi életünk a nyelvem oldja,
A lépteit ma szinte hallom én
(Energíát sugallt, de könnyedén),
A mosolyát (mi minket elhagyott)
Szívemben őrzöm. És mi legnagyobb:
A dolgait. Temérdek emberért!
Közöttük egy vagyok.*

De pont ezért

*Keresztre nem feszíthető e kép!
Előtte földig hajlok én eképp.*

2016. július 26.

Marosi Lajos fordítása